



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. ve věci žalobce **Mgr. J. S.**, proti žalovanému **řediteli Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 30. dubna 24, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2011, č.j. KRPT-82105-12/ČJ-2011-0700KR-PK, ve věci služebního poměru,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje ze dne 19.12.2011, č.j. KRPT-82105-12/ČJ-2011-0700KR-PK se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí vedoucího územního odboru Bruntál (dále jen „vedoucí odboru“) ve věcech kázeňských ze dne 30.9.2011, č.j. KRPT-82105-6/ČJ-2011-0701UO. Rozhodnutím vedoucího odboru byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31.12.2011 (dále jen „služ. zák.“) tím, že dne 5.8.2011 jako vedoucí výjezdové skupiny nezajistil odběr krve podezřelého, triko poškozeného zajistil formou stopy, ačkoli mělo být zajištěno jako věc důležitá pro trestní řízení a nezpracoval řádně spisovou dokumentaci z místa činu, čímž porušil § 18 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a čl. 21 písm. h) Závazného pokynu Policejního prezidenta č. 30/2009 v návaznosti na § 2 odst. 5, § 89 odst. 2, § 114 odst. 1 a § 114 odst. 2 trestního řádu, přičemž tak nedodržel služební kázeň, spočívající v řádném plnění povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, stanovenou v § 46 odst. 1 a § 45 odst. 1 písm. a) služ. zák., tudíž mu byl uložen dle § 51 odst. 1 písm. a) služ. zák. kázeňský trest písemného napomenutí. Změna provedená žalovaným spočívala v opravě a doplnění skutkové věty rozhodnutí.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že:

- 1) byla porušena zásada nullum crimen sine lege, neboť byl uznán vinným jednáním, které „má znaky kázeňského přestupku“, ačkoli dle služ. zák. lze uložit kázeňský trest jen za přestupek, nebo za jednání mající znaky přestupku, přičemž nelze souhlasit s názorem žalovaného, že se jednalo jen o zřejmou nesprávnost;
- 2) kázeňský přestupek je shledán v tom, že žalobce neodebral podezřelému krev, avšak z žádných právních ani služebních předpisů tato povinnost pro policistu nevyplývá, přičemž žalobce měl logické vysvětlení, proč tento úkon neučinil;
- 3) žalovaný zmiňuje odpovídající vzdělání a zkušenosti žalobce, avšak žalobce se ve své pravidelné službě zabýval hospodářskou kriminalitou, zatímco objasňování násilné kriminality vyžaduje zcela jiný druh zkušeností;
- 4) žalobci je kladeno za vinu, že „řádně nezpracoval spisovou dokumentaci z místa činu“, aniž by však bylo uvedeno, v čem konkrétně nedostatky spočívaly, tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné;
- 5) zcela absentuje odůvodnění uložené sankce a hodnotil-li žalovaný, že žalobce nebyl kázeňsky řešen“, není zřejmé, zda okolnost zohledňuje jako polehčující (nebyl kázeňsky trestán), nebo přitěžující (nebyla mu přiznána kázeňská odměna);
- 6) absentuje zdůvodnění, z čeho žalovaný vyvodil, že se jedná o ohrožovací delikt, a dále se žalovaný nevyjadřuje ke škodlivému následku činu;
- 7) rozhodnutí bylo vydáno na základě stavu věci, o němž jsou důvodné pochybnosti, neboť žalobce je činěn deliktně odpovědným za úkony, jejichž provádění nemohl nijak ovlivnit, neboť u nich nebyl, např. nesprávné zajištění nože, který byl však zajištěn ještě před příjezdem žalobce na místo činu, popř. je na něj kladena odpovědnost za jednání jiných, ačkoli nevydal žádný nezákonný rozkaz či pokyn, popř. je pochybení vytýkáno celé výjezdové skupině, tudíž není zřejmé, zda a v jakém rozsahu je přičítáno přímo žalobci;
- 8) vedoucí odboru se při projednání deliktu dopustil procesních pochybení, která způsobují nezákonnost rozhodnutí, a to:
 - a) ústní jednání bylo vedeno zcela formálně, což žalobce namítal již v odvolání, avšak žalovaný se s námitkou nevypořádal,

- b) žalobce navrhl výslech plk. PhDr. Bc. P. Č. jako svědka k prokázání tvrzení, že tento byl jakožto nadřízený služební funkcionář informován z místa činu o postupu žalobce a nedal pokyn k odstranění jakýchkoli z tvrzených pochybení, avšak vedoucí odboru jeho výslech odmítl provést,
 - c) žalobce navrhl výslech Mgr. P., dozorující státní zástupkyně, avšak žalovaný tento odmítl provést s nepřípadným odůvodněním, že ze strany Mgr. P. nelze očekávat znalost policejní práce na odpovídající úrovni,
 - d) dne 13.9.2011 neproběhlo ústní jednání, ačkoli to tak vedoucí odboru označuje, nýbrž šlo toliko o neformální pohovor s nadřízeným, o němž tento sepsal následně záznam,
 - e) dne 27.9.2011 žádné ústní jednání neproběhlo, ačkoli to žalovaný tvrdí;
- 9) v odvolacím řízení byl porušen § 174 odst. 1 služ. zák., když žalobce nebyl informován o konání zasedání poradní komise, ačkoli mu to předsedkyně komise dříve přislíbila.

[3] Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž k žalobním bodům odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

[4] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s § 51 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání.

[5] Podle § 45 odst. 1 písm. a) služ. zák. je příslušník povinen dodržovat služební kázeň.

[6] Podle § 46 odst. 1 služ. zák. služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

[7] Podle § 50 odst. 1 služ. zák. kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

[8] Žalobní bod 1) soud nepovažuje za opodstatněný. Lze souhlasit s žalobcem, že se vedoucí odboru dopustil pochybení, když výrok rozhodnutí formuloval tak, že se žalobce dopustil „jednání, které má znaky kázeňského přestupku“, neboť formulace neodpovídá § 50 odst. 1 služ. zák. Soud se však ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, vyjádřeným v odůvodnění jeho rozhodnutí, že zásada nullum crimen sine lege se vztahuje na vymezení jednání, nikoli na označení spáchaného deliktu. Uvedl-li vedoucí odboru popis jednání a odkázal na § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 služ. zák., je vymezení deliktního jednání, jako porušení služební kázně nesplněním povinností, stanovených dále konkretizovanými předpisy, jednoznačné, a tudíž se jedná toliko o formulační pochybení, tj. zřejmou nesprávnost, jež nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Nadto bylo toto pochybení následně napraveno rozhodnutím žalovaného, který změnil výrokovou část

rozhodnutí orgánu I. stupně tak, že žalobce se dopustil kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1, odst. 2 písm. a) služ. zák.

[9] Vedoucí odboru kladl žalobci za vinu porušení služební kázně nesplněním služební povinnosti stanovené v čl. 19 odst. 1 písm. d) Závazného pokynu Policejního prezidenta č. 30/2009, tj. provést vyhledání, ohledání a zajištění místa činu, předmětů a stop a zpracování dokumentace z místa činu, v návaznosti na trestní řád, zejména § 2 odst. 5, § 89 odst. 2 a § 114 odst. 2 trestního řádu, a to tím, že nezajistil jako vedoucí výjezdové skupiny odběr krve podezřelého, nejen ke zjištění hladiny alkoholu v krvi, ale i k možnému ovlivnění jinými látkami, přestože byl dostatečně srozuměn s tím, že se jedná o závažnou trestnou činnost. Dále v odůvodnění rozhodnutí vedoucí odboru uvedl, že nedošlo k odběru krve u podezřelého, přestože jakožto diabetik s amputovanou nohou stabilně užívá léky a bezprostředně po útoku mu bylo naměřeno 2,34 ‰ alkoholu. Z obsahu odvolání žalobce soud zjistil, že žalobce namítal, že žádný služební ani právní předpis výslovně nestanovuje povinnost vedoucího výjezdové skupiny zajistit odběr krve podezřelého, tudíž neučinil-li jej, nelze jeho jednání označit za neplnění služební povinnosti. Z obsahu vyjádření žalobce ze dne 12.9.2011 soud zjistil, že žalobce odůvodňoval svůj postup tím, že odebrání krve podezřelému nepovažoval za nezbytné, jelikož ovlivnění alkoholem není zmíněno v žádném skutku, jehož právní kvalifikace byla na daný případ použita, že přítomnost alkoholu v krvi není polehčující ani přitěžující okolností a že přítomnost jiné látky než alkoholu v krvi k posouzení příčinnosti podezřelého lze zjistit i pozdějším odběrem. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že účelem trestního řízení je dle § 1 trestního řádu, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Dále uvedl, že ačkoli není v právní úpravě kasuisticky pomýšleno na každou jednotlivou situaci, lze obecně uvést, že hlavním úkolem policie na cestě k dosažení trestním řádem vytýčeného účelu trestního řízení je právě zajištění stop a důkazů, které následně budou moci být provedeny v řízení před soudem a povedou ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Konkrétně odkázal na shora citovaný čl. 19 odst. 1 písm. d) a čl. 21 písm. h) Závazného pokynu Policejního prezidenta č. 30/2009, podle něhož je povinností vedoucího výjezdové skupiny zabezpečovat ofenzivní způsob řízení výjezdové činnosti, včetně součinnosti s jinými policejními orgány k rychlému objasnění případu. Dále žalovaný uvedl, že byla u podezřelého provedena toliko orientační dechová zkouška, kterou byla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi, tudíž pro objektivní zjištění hladiny alkoholu mělo následovat odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem biologických materiálů. Zajištění vzorku krve bylo dle žalovaného v daném případě o to důležitější, že u podezřelého jako diabetika užívajícího odpovídající léky mohlo dojít po požití alkoholu k metabolickým procesům v organismu, jež v konečném důsledku mohly ovlivnit momentální duševní stav podezřelého. Je sice pravdou, že odběr krve může být proveden i následně, avšak toxikologický rozbor vzorku krve odebraného se značným časovým odstupem by se musel vypořádat se skutečností, že podezřelý mohl užít léky (a dle obsahu spisu rovněž užil) až po spáchání činu. Odkaz na § 114 odst. 2 trestního řádu ve výroku rozhodnutí vedoucího odboru je nutné dle názoru žalovaného vnímat v souvislosti s odkazem na § 2 odst. 5 trestního řádu, tj. jako oprávnění orgánů činných v trestním řízení odebrat komukoli, u nějž se to jeví potřebným, vzorek krve. Povinností policejního orgánu tedy není zajistit v každém probíhajícím trestním řízení veškeré trestním řádem popsané důkazní prostředky, nýbrž takové, jejichž potřeba vyplývá ze skutkových okolností. Skutečnost, že se zajištění vzorku krve podezřelého jevílo za daných okolností jako potřebné, je zjevné.

[10] S popsaným zdůvodněním se krajský soud zcela ztotožňuje. Dále za správný považuje názor žalovaného, že policista provádějící činnost na místě trestné činnosti nemůže předjímat vývoj trestního řízení a rozhodovat o tom, co v rámci prvotních úkonů zahrne do množiny zjištěných a zajištěných předmětů a stop, a co nikoliv. Námitka žalobce, že s ohledem na použitou kvalifikaci se mu nejevilo odebrání vzorku krve podezřelému nezbytné, tudíž svědčí o nesprávném uchopení procesní role daného orgánu. Z procesu dokazování přísluší v trestním řízení policejnímu orgánu zjištění a zajištění důkazů, fáze provedení a hodnocení důkazů pak nalézají své těžiště v řízení před soudem. Policista sice rovněž provádí v obecném smyslu hodnocení, tj. myšlenkový proces, při němž zvažuje, které důkazy zajistí, avšak musí tak činit s vědomím, že právní kvalifikace jednání podezřelého není v dané fázi činěna s definitivní platností, nýbrž že v průběhu řízení právě s ohledem na zajištěné důkazní prostředky může dojít k překvalifikaci skutku, k čemuž obzvláště u násilných trestných činů zhusta dochází. Nadto k posouzení otázky, zda byl čin spáchán pachatelem ve stavu nepřičetnosti nebo zmenšené přičetnosti, je zjištění jeho aktuálního zdravotního stavu a míry ovlivnění různými látkami, zásadní. Bez včasného zajištění předmětného důkazního prostředku lze následně obviněným vznášené námitky stěží eliminovat. Lze tedy uzavřít, že žalobce jako vedoucího výjezdové skupiny lze vinit, že na místě činu nezajistil odběr krve podezřelého, neboť tak s ohledem na okolnosti případu, tj. orientační zjištění přítomnosti alkoholu u podezřelého dechovou zkouškou a zjevné zdravotní obtíže (amputovaná končetina) indikující možnost ovlivnění léky, nepochybně učinit měl, aby dostal své služební povinnosti přispět svým konáním na místě trestného činu k jeho rychlému objasnění.

[11] Za relevantní nelze dle názoru soudu považovat ani žalobní bod 3), tj. nedostatek zkušeností žalobce s násilnou kriminalitou s ohledem na jeho pracovního zařazení na úseku kriminality hospodářské. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že služební zařazení žalobce jako komisaře v 7. tarifní třídě je charakterizováno jako výkon nejnáročnějších policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně složité trestné činnosti. Je tedy zřejmé, že činnost, která byla žalobci svěřena v rámci dané výjezdové skupiny, byla pod charakteristiku jeho služebního zařazení podřaditelná, neboť popsané pracovní zařazení není vázáno úzce na určitý typ kriminality. Pochybení, která jsou žalobci vytýkána, lze navíc hodnotit jako nedostatky v elementárních kriminalistických dovednostech, tudíž se žalobce nemůže účinně bránit tvrzením, že s daným typem trestné činnosti přichází do kontaktu jen zřídka.

[12] Žalobní bod 4), tj. námitku nepřezkoumatelnosti té části výroku rozhodnutí, v níž vedoucí odboru uvádí, že žalobce „řádně nezpracoval spisovou dokumentaci z místa činu“, soud rovněž nepovažuje za opodstatněnou. Dle § 181 odst. 4 služ. zák. jsou obsahovými náležitostmi výroku rozhodnutí služebního funkcionáře řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení, a v případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, rovněž lhůta pro její splnění. Dále jsou pak v § 181 odst. 5 služ. zák. specifikovány náležitosti odůvodnění rozhodnutí. V daném případě je ve výroku rozhodnutí o kázeňském přestupku obsaženo jak řešení otázky, která je předmětem rozhodnutí (uložení kázeňského trestu písemného napomenutí), tak ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodnuto [§ 51 odst. 1 písm. a) služ. zák.]. Skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, tj. popis skutku a odkaz na právní

normy, upravující služební povinnosti žalobce, pak vedoucí odboru uvedl částečně již ve výroku rozhodnutí, ve zbytku pak v jeho odůvodnění. Výtka nikoli řádného zpracování spisové dokumentace z místa činu uvedená ve výroku rozhodnutí sama o sobě nepochybně není dostatečně určitá, avšak v odůvodnění rozhodnutí je dále specifikována tak, že „chybí zadokumentování kdy, kde a jakým způsobem byl zajištěn nůž – stopa č. 1, a není uvedeno, jaké úkony byly prováděny podezřelý v době od 16:45 hod. dne 5.8.2011, tj. od zajištění, do 20:50 téhož dne, kdy byl umístěn do PAZS Opava“, a dále je zde uvedeno, že tak byla porušena povinnost stanovená vedoucímu výjezdové skupiny v čl. 21 odst. 1 písm. f) Závazného pokynu Policejního prezidenta č. 30/2009. Rozhodnutí vedoucího odboru tedy splňuje veškeré zákonem stanovené obsahové náležitosti a nelze je z uvedeného důvodu považovat za nezákonné, neboť postačuje, že skutečnosti, které zákon přímo nevyžaduje ve výroku rozhodnutí, jsou uvedeny v jeho odůvodnění (viz shodně rozsudek NSS sp. zn. 2 As 34/2005).

[13] Vytýká-li dále žalobce žalovanému, že nezdůvodnil závěr o povaze deliktu jako deliktu ohrožovacího, a dále se žalovaný nevyjadřuje ke škodlivému následku činu, považuje soud za nezbytné stručně analyzovat skutkovou podstatu kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 služ. zák. z pohledu obecné teorie trestního práva. Skutková podstata trestného činu (kázeňského přestupku) je souhrn objektivních a subjektivních znaků, které určují jednotlivé druhy trestných činů (kázeňských přestupků) a odlišují je od sebe navzájem. Služ. zák. obsahuje toliko jedinou skutkovou podstatu kázeňského přestupku. Skutková podstata je charakterizována pěti skupinami znaků: protiprávností, individuálním objektem, objektivní stránkou, subjektem a subjektivní stránkou (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009, str. 110 a násl.). Z pohledu formulace žalobního bodu je účelné zabývat se dále toliko objektivní stránkou, která je charakterizována jednáním, následkem a příčinným vztahem mezi nimi, a dále objektem, tj. chráněným zájmem, proti kterému daný kázeňský přestupek směřuje. Jednáním se v případě kázeňského přestupku rozumí jakékoli jednání, či opomenutí nutného konání za podmínky, že je tímto porušena služební povinnost. Zákon dále výslovně označuje za předmětné jednání i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení. Objektem kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 služ. zák. je zájem na plnění služebních povinností příslušníky bezpečnostních sborů, jakožto záruky jejich řádného a zákonného fungování a plnění úkolů, jež jim byly zákony svěřeny. Následkem rozumí teorie trestního práva porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, tj. porušení individuálního objektu trestného činu (kázeňského přestupku). V případě kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 služ. zák. je následkem již samo porušení služební povinnosti. Z obecné zásady ultima ratio lze sice vyvodit, že § 50 odst. 1 služ. zák. je nutno interpretovat tak, že za kázeňský přestupek lze označit pouze závažnější případy porušení služebních povinností příslušníkem [např. za porušení povinnosti dodržovat pravidla služební zdvořilosti dle § 45 odst. 1 písm. e) služ. zák. zřejmě nebude možné kvalifikovat ojedinělé nepozdravení nadřízeného], avšak nelze vyvozovat, že k naplnění znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku je nutné, aby došlo k porušení či ohrožení dalšího, navazujícího právem chráněného zájmu, tj. aby měl kázeňský přestupek další důsledky, např. jako v projednávané věci v podobě ohrožení vyšetřování trestného činu. Existence dalších následků přestupku může mít vliv toliko při hodnocení závažnosti deliktu v rámci úvahy o trestu. O účinku kázeňského přestupku, tj. změně na hmotném předmětu útoku, nelze s ohledem na skutečnost, že kázeňský přestupek dle § 50 odst. 1 služ. zák. nemá hmotný předmět útoku, z podstaty věci hovořit. Žalobní bod 6) tedy není důvodný.

[14] S žalobcem nelze souhlasit, ani pokud jde o žalobní bod 7), tj. tvrzení, že žalobce je činěn deliktně odpovědným za úkony, jejichž provádění nemohl nijak ovlivnit, popř. je na něj kladena odpovědnost za jednání jiných, ačkoli nevydal žádný nezákonný rozkaz či pokyn, popř. je pochybení vytýkáno celé výjezdové skupině, tudíž není zřejmé, zda a v jakém rozsahu je přičítáno přímo žalobci. Z obsahu spisu vyplývá, že přípisem Odboru obecné kriminality KŘP Msk ze dne 8.8.2011 byla zjištěna a vytknuta řada nedostatků v činnosti předmětné výjezdové skupiny, avšak veškerá tato pochybení nebyla kladena výslovně žalobci za vinu přezkoumávaným rozhodnutím o kázeňském přestupku. Žalobci je tedy kladeno za vinu toliko porušení těch povinností, které bezpochyby a s odkazem na vedoucím odboru a žalovaným citované články Závazného pokynu Policejního prezidenta č. 30/2009, spadaly pod odpovědnost žalobce jako vedoucího výjezdové skupiny. Jak žalovaný uvedl, dle čl. 20 a 21 předmětného pokynu (což žalobce nezpochybňoval), jsou policisté výjezdové skupiny po dobu trvání služby podřízeni vedoucímu výjezdové skupiny a jsou povinni plnit jeho pokyny. Vedoucí výjezdové skupiny je povinen m.j. řídit práci výjezdové skupiny na místě činu a rovněž policistů vyslaných na místo události k provedení potřebných úkonů, dále zajistit důsledné zpracování dokumentace o všech prováděných služebních úkonech.

[15] Dále žalobce v žalobním bodu 8) vytýkal vedoucímu odboru řadu procesních pochybení, která dle názoru žalobce zatěžují řízení natolik, že je lze označit za nezákonné.

[16] Podle § 174 odst. 1 služ. zák. účastník má právo a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Podle odst. 2 téhož ustanovení účastník je povinen postupovat tak, aby řízení neztěžoval a nezpůsobil jeho průtahy.

[17] Podle § 180 odst. 1 služ. zák. služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Podle odst. 2 téhož ustanovení důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořádaná dokumentace skutkového děje.

Podle odst. 4 téhož ustanovení služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

[18] Z výčtu práv účastníka řízení dle § 174 odst. 1 služ. zák. má účastník řízení právo zejména nahlížet do spisu, vyjadřovat se, činit návrhy, klást otázky svědkům a znalcům a konečně vyjádřit se k podkladům ve fázi bezprostředně před vydáním rozhodnutí. Veškerá uvedená procesní práva, s výjimkou práva klást otázky svědkům (jelikož navržené výsledky svědků nebyly provedeny – viz níže), bylo dle obsahu spisu vedoucím odboru žalobci v řízení umožněno realizovat. Žalobci bylo zejména řádně oznámeno zahájení řízení, dále mu bylo umožněno nahlížet do kompletní spisové dokumentace, žalobce se vyjádřil k věci jak písemně, tak

ústně, kdy obsah jeho vyjádření ze dne 12.9.2011 byl podrobně zachycen, dále byla žalobci dne 27.9.2011 předána doplněná spisová dokumentace a bylo mu opětovně umožněno se k věci vyjádřit. Ze záznamů, které jsou obsahem spisu a jsou žalobcem podepsány, nelze dospět k závěru, že by věc byla s žalobcem projednána toliko formálně, či že by mu byla upřena realizace jeho procesních práv.

[19] Nesprávným však shledává krajský soud zdůvodnění vedoucího odboru, přejaté rovněž žalovaným, týkající se neprovedení žalobcem navržených výsledků svědků plk. PhDr. Bc. Č. a Mgr. P.. Služebnímu funkcionáři svědčí v řízení o kárném přestupku jednak oprávnění stanovit rozsah dokazování, kdy je limitován toliko požadavkem dle § 180 odst. 1 služ. zák. zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále zásada volného hodnocení důkazů vyjádřená v § 180 odst. 4 služ. zák. Služební funkcionář tudíž není povinen provést veškeré navržené důkazy. Jeho oprávnění některé navržené důkazy neprovést jej však nezavazuje povinností odůvodnit, co ho vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné, kdy nadbytečnost navrženého důkazu může pramenit zejména ze skutečnosti, že skutkové zjištění, jež by mohlo být učiněno provedením takového důkazu, bylo již spolehlivě učiněno z důkazů jiných. Služební funkcionář však není oprávněn konstatovat předem pravděpodobnou nízkou výtěžnost navrženého důkazního prostředku, a to způsobem zcela nepřipadným, kdy v případě svědkyně Mgr. P. uvedený důkazní prostředek hodnotil dříve, aniž by se o jeho provedení alespoň pokusil. Výslech svědka plk. PhDr. Bc. Č. vedoucí odboru odmítl zcela, žalovaný toliko částečně, kdy součástí podkladů pro rozhodnutí učinil úřední záznam, v němž postoj uvedeného příslušníka popsal. Z vymezení přípustných důkazních prostředků v § 180 odst. 2 služ. zák. však nevyplývá, že by v řízení o kárném přestupku nebylo přípustné vyslechnout v procesním postavení svědka služebně nadřízeného služebnímu funkcionáře, pokud dle tvrzení obviněného měl či mohl o porušení služebních povinností žalobce vědět. Oba svědci přitom byli zjevně navrženi k prokázání tvrzení žalobce, že tento s oběma svůj postup na místě činu konzultoval, a že tedy i tyto osoby, tj. služebně nadřízený a dohlížející státní zástupkyně, o vytýkaných pochybeních věděly. Konstruuje-li žalovaný, že navržená svědkyně Mgr. P. nezná detailně vnitřní policejní předpisy, proto se k věci nemůže vyjádřit, krajský soud zdůrazňuje, že svědek je osobou, která vypovídá o tom, co viděla, slyšela či cítila, kdy hodnocení takto zjištěných skutečností podle jakéhokoli předpisu nepřísluší svědku, ale správnímu orgánu. Mgr. P. tedy neměla vypovídat o vnitřních policejních předpisech, ale o tom, co viděla, slyšela, příp. cítila na místě činu. Měla tak prokázat tvrzení žalobce o tom, co se na místě dělo. Na otázku, zda a jakým způsobem by případné prokázání tvrzení žalobce ovlivnilo jeho odpovědnost za kárný přestupek, nebo minimálně uložený trest, přitom nelze předem odpovědět.

[20] Námitka nemožnosti realizovat procesní práva žalobce při jednání před poradní komisí žalovaného dle § 174 odst. 1 služ. zák. důvodná není. Z obsahu potvrzení přijetí odvolání ze dne 18.10.2011, které bylo žalobci doručeno dne 20.10.2011 soud zjistil, že žalobce byl dle bodu 10 Statutu poradní komise, jako přílohy č. 1 Rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje č. 11 ze dne 7.1.2010 poučen, že bude přizván k jednání senátu poradní komise, pokud o to požádá. Z obsahu spisu se pak nepodává, že by žalobce o účast na jednání senátu požádal jakoukoli formou. V § 190 služ. zák., který upravuje řízení o odvolání, není obecná povinnost konat v odvolacím řízení ústní jednání stanovena.

[21] Kriteria pro určení druhu kázeňského trestu jsou stanovena v § 186 odst. 5 služ. zák. tak, že se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Vedoucí odboru uvedl, že při odůvodnění druhu uložené sankce zohlednil dosavadní plnění úkolů ze strany žalobce a rovněž skutečnost, že doposud nebyl kázeňsky řešen. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí uvedl, že je-li ukládaná sankce nejmírnější možnou, pak jde odůvodnění postačující. S tímto závěrem se však krajský soud neztotožňuje, neboť hodnocení závažnosti předmětného kázeňského přestupku správními orgány z hledisek v zákoně uvedených zcela absentuje. Zejména není zřejmé, zda a jakým způsobem zohlednil vedoucí odboru způsob spáchání deliktu a míru zavinění. Okolnosti spočívající v hodnocení osoby žalobce, tj. jeho dosavadní přístup k plnění pracovních úkolů a otázka kázeňské bezúhonnosti, sice byly vedoucím odboru zohledněny, avšak nikoli přezkoumatelným způsobem. Lze souhlasit s žalobcem, že sousloví „nebyl dosud kázeňsky řešen“ je natolik kusé, že není zřejmé, jakým směrem rozhodnutí o trestu tato skutečnost ovlivnila. Jelikož od uložení kázeňského trestu lze dle § 186 odst. 8 služ. zák. rovněž ustoupit, nelze přisvědčit názoru žalovaného, že odůvodnění nejmírnějšího druhu trestu prakticky zdůvodnění nevyžaduje.

[22] V řízení před správním orgánem tudíž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, a to tím, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti (neprovedení výslechu navržených svědků), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Ve vztahu k odůvodnění uloženého trestu je pak přezkoumávané rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 78 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Proto soud napadené rozhodnutí bez jednání dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a vrátil dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému k dalšímu řízení.

[23] Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle ust. § 149 o.s.ř. per analogiam.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 6.3.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu